

VEDNEMESIČNÍK

Z D A R M A

studentské nekritické noviny

www.vednemesicnik.cz • redakce@vednemesicnik.cz • @vednemesicnik 1/ březen 2022

Kolo nejlepší přítel člověka

více na str. 3

Hrnečky pro radost

více na str. 2

Znáte se: Arnoštem Petráčkem

více na str. 4

Změny na českobudějovickém náměstí

V lednu tohoto roku byl schválen dokument o změně dopravního značení na náměstí Přemysla Otakara II. Nyní má dojít k jeho realizaci. Důvodem je především omezení dopravy v centru města, kdy jednou z hlavních změn bude uzavření severní strany náměstí pro vozidla. Město tak chce zabránit využívání centra řidiči jako zkratky ze Sadů do Mánesovy ulice a používání náměstí jako kruhového objezdu. Také se tím zbezpečí centrum pro chodce a cyklisty. České Budějovice tak následují příklad dalších velkých měst, kde se centra stávají postupně automobilům nepřístupná a dochází tím k vytvoření míst vhodných pro procházky či na posezení doplněných o nádech kultury.

Průjezd z Kanovnické ulice přes náměstí do ulice Krajinská tedy již nebude možný. Výjimkou pro průjezd budou mít pouze vozy MHD a zásobování. Parkování bude na této straně také znemožněno. Zaniklá parkovací místa budou zčásti nahrazena zelení, a to kontejnery se stromy a květinami. Během letních dní zde tak mají vzniknout stínové plochy, které zpříjemní slunečné dny v centru. Zrušená parkovací místa chce město dále nahradit stavbou parkovacího domu u sportovní haly, a to ještě v tomto roce. Změny v centru však tímto nekončí. Nermalou změnou v centru bude také zařazení ulice Hradební a části ulice U Černé věže – od Hroznové ulice po Kanovnickou, do pěší zóny. Také se změní jednosměrka u Biskupského gymnázia, která povede směrem do ulice Karla IV. a nově vznikne jedno-

směrka v Biskupské ulici, která povede od Zátkova nábřeží po Širokou.

Změn bude tedy hodně, nejvíce z nich je kritizováno kvůli zbytečnému komplikování dopravy a života rezidentům, kterým by se tak zmenšily možnosti pro parkování blízko bydliště. Podle vedení města se však nemusí obávat, protože po výstavbě parkovacího domu by se mělo rozložení parkovacích míst na náměstí dodatečně upravit a většina z nich by pak

měla být vyhrazena právě rezidentům.

V dalších letech by se měla také řešit instalace sloupků bránících průjezdnosti aut v pěších zónách mimo vymezený časový úsek s výjimkou rezidentů a zásobování, kteří by sloupky ovládali skrze čipy či daný kód. Na tyto změny by mělo navázat i sjednocení povrchů v historickém centru, to už je však otázkou do budoucna.

text: Kristýna Hušková,
ilustrace: Lucie Procházková

Drazí čtenáři,

jaro už je cítit ve vzduchu a společně s příslibem proslulých dnů přináší první číslo Vedněměsíčníku v roce 2022! Jaro také znamená začátek realizace spousty nových projektů v našem městě, které se týkají např. parku Dukelská nebo náměstí Přemysla Otakara II., o kterých se dočtete právě v tomto čísle. S tím spojená ztížená doprava autem Vás může nalákat na otevření článku Kolo, nejlepší přítel člověka, kde Vám poradíme, jak se po Budějovicích co neefektivněji pohybovat. Také pro Vás máme připravenou spoustu tipů od sekáčů a hrabáren, přes nenápadnou kavárnu Mezi Plátky, až po kulturní obohacení skrze premiéry Jihočeského divadla. Pokud držíte toto číslo v ruce, pravděpodobně to znamená, že vám čtení není cizí. Jelikož se častokrát březem označuje za měsíc knihy nebo měsíc čtenářů, přinášíme Vám zajímavý průzkum ohledně knih a vztahu k nim.

Navzdory nelehkým časům, které teď prožívá spousta lidí, možná zrovna Vám blízkých nebo Vy samotní, doufáme, že Vám toto nové číslo alespoň malým dílem zlepší náladu, že Vás třeba inspiruje naše strana s poezií, nebo že Vám vykouzlí úsměv na tváři článek Hrnečky pro radost.

Určitě bychom neměli být lhostejní k tomu, co se děje. To ale neznamená, že si nemůžeme dovolit odpočinout a hodit to, co nás trápí, dočasně za hlavu. Třeba právě s našimi novinami.

Za celý tým VDM Vám přeji příjemné čtení.

Lucie Procházková, šéfredaktorka

Revitalizace parku Dukelská

Již třetím rokem se řeší projekt revitalizace parku Dukelská. Po dlouhé době byl vybrán jeden z projektů přihlášených do soutěže. Ale reakce nejsou pouze nadšené. Pokud chceme pochopit proč, musíme se na celý projekt podívat od začátku.

Návrh revitalizace spočívá v celkové úpravě části parku a zpřístupnění řeky Malše, neboť volný průchod k vodě mnohým lidem chybí. Dále by mělo dojít k částečnému oddělení cyklistických cest od těch pěších a vybudování dvou dětských hřišť. Pointou, jak uvedl náměstek Ivo Moravec, je „udělat z nemísta místo, protože tudy lidé jen prochází, kdežto účelem projektu je, aby se zastavili a vnímali jeho krásu...“

Ačkoli to všechno je zdánlivě krásná idea, mnohým obyvatelům města se nelíbí, hlavně z důvodu, že v zájmu revitalizace parku má být pokáceno osmnáct vzrostlých stromů podél řeky. Navíc by celý projekt znamenal užívání těžké techniky v oblasti parku, což by vážně poškodilo kořenové vazby stromů a keřů,

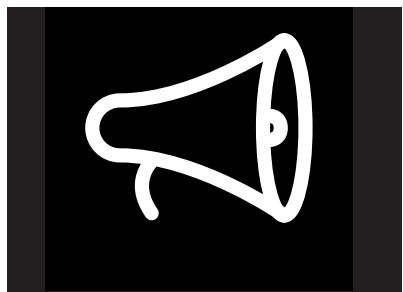
dokonce i těch, které mají zůstat zachovány, neboť uskupení stromů je vždy v určitém ohledu jedním provázaným celkem. A každé takové poškození snižuje životnost stromu, ale i ostatních, které jsou s ním svázány. Proto se proti návrhu vyhrávají i mnozí dendrologové a ani Česká inspekce životního prostředí (ČIŽP) na návrh nereagovala příliš nadšeně.

Vznikla dokonce skupina s názvem Domovina za živé město, která tvrdí, že přístup k vodě lze zařídit i bez kácení, těžké techniky nebo betonu. Shromažďuje posudky a informace a proti úpravám parku nenásilně protestuje pomocí petice, dopisů představitelům města, i zveřejňováním posudků odborníků.

V každém případě, ať už je to způsobeno tím, že s projektem podstatná část obyvatel souhlasí, nebo pouhým nezájmem, nezdá se, že by jakékoli vyvíjené úsilí mělo nějaký výraznější vliv. Tak se nechme překvapit, jak bude na konci roku park vypadat.

text: Anna Janáková,
foto: dukelska-cbudejovice.cz

Čtu, Čteš, čteme?

Čtení. Činnost, při které si dovolíme opustit problémy, které máme, opustit místo, kde jsme, a cítit se do postav a osudů jiných lidí. Pronikneme třeba do jiného století, roční doby nebo názorů. Je na každém z nás, jestli se rozhodne v knihách vzdělávat, relaxovat nebo řešit kriminální případy. Dnes je výběr knih obrovský a ten, kdo má zájem, si určitě přijde na své. Dnešní zrychlená doba také nabízí hodně audioknih. Čtenáři mi ale určitě dají za pravdu, že papírová kniha se ničemu nevyrovná. Vůně, struktura papíru nebo autentické ilustrace, které se do audioknih určitě nevměstnají.

A ten pocit po dočtení knihy? K nezaplacení.

Udělala jsem průzkum mezi svými vrstevníky a zeptala se na pár otázek ohledně knih a jejich vztahu k nim. Z 25 odpovídajících bylo 20 žen a 5 mužů. Většinou bylo mezi 15 a 18 lety.

Jaký vztah máte ke knihám?
Naprostá většina odpověděla, že mají kladný vztah ke knihám. Někteří si bez nich život nedokáží představit, jiným to zase pomáhá odpočinout si a oprostit se od běžného života. Hodně odpovědí bylo v podobě: „Rád čtu knihy, pokud čtu, co sám chci.“ Povin-

ná četba se tedy v mé anketě nese-tkala s velkým nadšením.

Jaký žánr nejčastěji čtete?

Zde anketa rozdělila ženy a muže do dvou táborů. Většina žen odpověděla romány nebo detektivky. Muži zase sci-fi. Žánr, ve kterém se obě hlavní shodovala, bylo fantasy.

Na otázku, **Kde nejraději čtete?**, byla odpověď téměř jednoznačná, a to doma v posteli, kde je klid a nikdo Vás při čtení neruší.

Jak často čtete?

Z 25 lidí čte 7 lidí denně, 7 odpovědělo každý druhý den a dalších 5 čtenářů alespoň jednou za týden. Za mě je tohle určitě skvělý výsledek a žádná z odpovědí nebyla „nikdy“. To mě velice potěšilo.

V anketě byl také volný prostor na jakákoliv vyjádření k tomuto tématu a moc mě zaujaly dvě odpovědi:

Čtení pro mě znamená i rozšiřování slovní zásoby. Je to nejenom skvělý způsob zábavy a odpočinku, ale i nabývání nových informací. Anonym

Knihy nejsou jen o slovech, která musíte pochopit. Jsou to slova, která chtějí žít. Viktorie Bílková

text: Magda Ryjáčková,
foto: Patricie Horová

Co se chystá v divadle?

Kultura se v posledních letech velmi zanedbává, proto bychom o ni měli pečovat jako nikdy předtím. Během nejhorších covidových dob schytila nejvíce ran divadla, která se stále ještě zotavují a snaží se ze všech sil přitáhnout návštěvnost zpět do starých kolejí, proto si Jihočeské divadlo připravilo na letošní jaro hned několik premiér, a to všech různých žánrů.

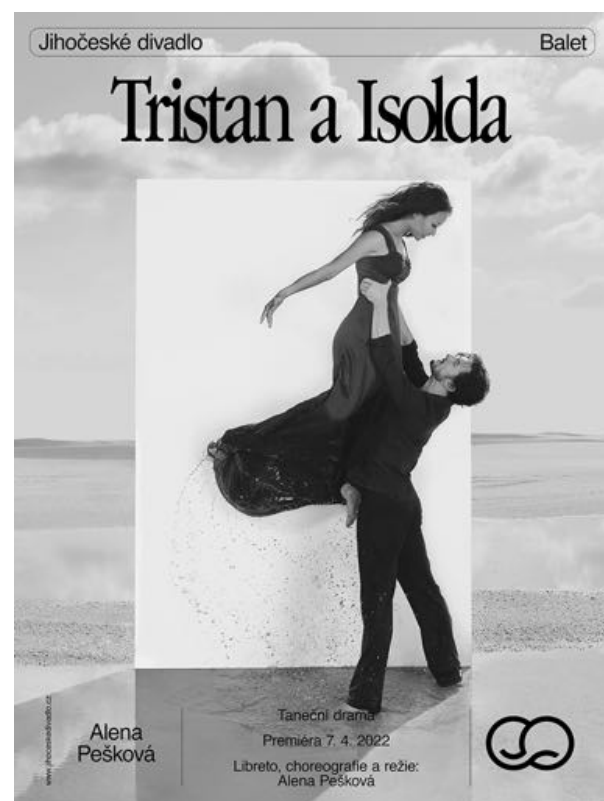
V čínohře už nyní můžeme navštívit první letošní premiéru Marie a Magdalény, drama zachycující život rodu čtyř žen potýkajících se s obtížemi dvacátého století v tehdejší Československu, jako například nacistickou okupací či srpnem 1968. Všechny ženy si i přes všechny nepřízně osudu snaží najít lásku a spokojený život. Hra je podle knižní předlohy, románu Lenky Horňákové, a premiéru měla v JD po dlouhém odkládání 18. února.

Už 25. března se můžeme těšit na komedii Jméno. Komedie o liberální rodině a jejich příteli, který hodlá dát svému nastávajícímu synovi naprosto nepřijatelné jméno. Celá hra by se měla vést v duchu hádky kvůli onomu jménu, které se nejspíše dozvíme až na samém konci.

Z mého pohledu nejvíce očekávaná čínoherní premiéra bude jedno z nejslavnějších dramát všech dob, a to Shakespeareův Hamlet. Tento příběh zná snad skoro každý, tragédie o pomstě, lásce, zoufalství a šílenství, ovšem je téměř jasné, že můžeme očekávat něco trochu jiného. V divadlech se v poslední době setkáváme se spoustou originálních pojetí klasických her, možná tedy budeme Hamletem v pojetí režiséra Jakuba Čermáka velmi překvapeni, to se ovšem dozvíme až 22. dubna na premiéře.

Baletní soubor Jihočeského divadla nás též neochudil o novou premiéru, 7. dubna se můžeme nechat uchvátit baletním zpracováním známé legendy Tristan a Isolda, příběhem o zakázané a nenaplněné lásce dvou milenců, který známe v mnoha podobách, věřím ale, že i baletní podobu si všichni zamilujeme.

Komedii Slečnu vdovu si možná pamatujete kdysi z jihočeské čínohry, ovšem letošní, nové zpracování je v podání jak

čínohry, tak baletu a opery, jedná se o takzvanou operetu. Hudební komedie vás uchvátí svým humorem a nečekanými zvraty. V divadle běží od 25. února.

Doufám, že si každý najde svůj oblíbený žánr, zajde se na nějakou premiéru podívat, a podpoří tak své regionální divadlo, kultura je totiž super a nezapomínejme na výhodné studentské středí! Vidíme se v divadle.

text: Kristýna Janů,
foto: jihoceskedivadlo.cz

HRNEČKY PRO RADOST

V září minulého roku vznikla v rámci projektu Junior Achievement (dále JA) nová studentská firma Cup of Joy. JA podporuje ekonomické vzdělání studentů pro jejich budoucí vstup na trh práce a podílil se na rozvoji jejich ekonomických znalostí a dovedností. Holky z Cup of Joy, jak již jejich jméno vypovídá, se snaží udělat co nejvíce lidem radost. Proto se rozhodly o tvorbu designů na hrnečky, který je tvořen dle přání zákazníka. Část výtěžku z prodaných hrnečků poté darují Charitě Kaplice.

Tým Cup of Joy je tvořen pěti členkami – kreativní ředitelka Tereza Feslová zajišťuje vzhled samotné firmy, Žaneta Vavrková je finanční ředitelkou, ředitelkou marketingovou je Adéla Bršťáková

a vedoucí výroby je Aneta Schwarzová. Samotnou ředitelkou celé studentské firmy Cup of Joy je Linh Trinh Vu Dieu. „Ze začátku jsme chtěly jak designovat hrnečky, tak i vyrábět. To by nám ale zabralo třikrát tolik času než normálně, tak jsme se rozhodly jenom pro designování.“ uvedla ředitelka Linh ohledně počátků firmy.

Na tvorbě hrnečků se podílí každá z nich. Po kontaktování holek zákazníkem se svým návrhem se společně pouštějí do výroby. Průměrná doba výroby hrnku trvá přibližně 30 minut, záleží na obtížnosti návrhu, poté je hrnek krásně zabalen a dodán zákazníkovi dle předchozí domluvy.

Tento rok byl pro firmu již od začátku úspěšný. V soutěži o nejlepší logo

studentské firmy holky obsadily 1. místo v krajském kole a následně 3. místo v kole národním. „Díky tomu, že nám porota napsala zpětnou vazbu ohledně zlepšení loga, tak jsme mohly logo lehce pozměnit.“ komentovala Linh jejich výhry.

Firma vyrábí dva druhy hrnečků – malý a velký. Rozšíření tvorby zůstává pouze jako nápad v myslí všech členek. Doufejme, že ho přeče jen jednou zrealizují.

Na holek tvorbu se můžete podívat na jejich instagramovém profilu – cup.of.joy.cz nebo na profilu facebookovém – Cup of Joy.

text: Anna Pražáková
foto: Cup of Joy

Sorela neboli socialisticko-realistická architektura se v Českých Budějovicích možná na první pohled neprojevila do takové míry jako v jiných městech, i přesto ale neodmyslitelně patří mezi zdejší architektonické styly. V centru města se vyjímá hned několik budov pocházejících z doby socialismu.

Jako první je nutné zmínit kulturní domy, které odrážejí tehdejší snahu o rozvoj kulturního života a „společna“. Pro nás dnes velmi známý kulturní dům Metropol nacházející se na Senovázském náměstí je projekt architektů O. Kubíka, Z. Staška a F. Šulce. Budova byla navržena do stylu konstruktivismu a je typická svým proskleným hlavním průčelím s pilíři. V roce 1964 byla zpří-

Pozůstatky socialismu v českobudějovické architektuře

stupněna veřejnosti administrativní část Metropolu, o tři roky později přibyla jeho část klubová, do které spadá vstupní hala, klubovny, sály či restaurace. Následovala výstavba společenského sálu, divadelního sálu a Malé scény. Projekt se do finální podoby dostal tedy až po roce 1971. Objekt od té doby prošel několika stavebními změnami, které následovaly po požáru nebo povodních v roce 2002.

Důležitým jménem v historii kulturního domu Metropol je J. Schel, který byl pověřen zahájením provozu kulturního domu a až do roku 2006 zastával funkci ředitele Metropolu, během které umožnil realizaci několika projektů. Když je řeč o „kulturáčích“ navržených v době socialismu, zapomenout nesmíme ani na kulturní dům Gerbera u Mánesovy ulice.

Dalším projektem z této doby je Koldům, který tvoří dominantu Pražské třídy. Tedy, abychom si rozuměli, řeč je o komplexu činžovních domů dnes známé pod názvem Perla. Autory projektu jsou B. Böhm, J. Škarda a B. Jarolím. Dřív-

ve na tomto místě stál Knappův dvůr, který patřil německé měšťanské rodině. Kvůli výstavbě nového objektu byl ale dvůr v roce 1951 zničen. Perla patří k posledním stavbám socialistické architektury. V době dokončení realizace projektu v roce 1964 šlo o úplně první

typ panelového domu v Českých Budějovicích. Dnes v přízemí funguje stejnojmenná restaurace Perla a ještě do nedávna bychom mohli zajít do zdejšího kina Vesmír. V posledním patře bývala kavárna s krásným výhledem na město, tu ale nahradily kanceláře. Zbytek bu-

dovy tvoří obytná část.

Dalšími zástupci architektonického stylu sorela v našem městě je jednoznačně obchodní dům Prior, sportovní hala, budova finančního úřadu a sídliště Vltava.

V oboru sochařství za období sociálního režimu vyniká jméno František Mrázek. Sochař a medailér původem z Českých Budějovic je autorem několika soch, které se v našem městě nacházejí. Známa socha pod názvem Malše II. je umístěna na Lidické třídě u zastávky Poliklinika Jih. Autor zde spojuje téma ženství a řeky, které se u jeho děl často opakuje. Zajímavostí může být umístění sochy, které je podélné s tokem řeky Malše. Socha na jaře v roce 2021 prošla renovací, a tak se těší nové, ještě hezčí podobě. K autorovým dalším známým sochám patří Košíkář u sportovní haly, Odpočívající plavec u plovárny nebo sousoší Labutě před bytovým domem na křižovatce ulic Mánesova a Lidická.

text: Veronika Podlahová,
foto: budejcka.drba.cz

Kolo, nejlepší přítel člověka

Asi spousta z nás už zažila to pochmurné ráno, kdy se snažíme dohnat autobus, který má stejně nakonec zpoždění. V přeplněném autobuse strávíme o několik minut navíc, jelikož se nemůže dostat skrze nekončící kolony, které jsou v Budějovicích někdy až každodenní záležitostí.

Naše město má jednu obrovskou výhodu, a to se jednoduše dostat do každého zapadlého kouta na kole, jelikož se nachází na rovině. Ať už jedete do školy, do práce, do parku nebo jen do kavárny, vyplatí se vám vytáhnout z garáže kolo a díky tomu se lehce vyhnout dlouhým zácpám a zpožděním. Pro spousta lidí je tato činnost naprostým utrpením, ale spousta Budějčáků si tento způsob dopravy zamilovali. Sice se říká, že České Budějovice jsou menší krajské město, ale nachází se zde devět cyklotras, které vedou jak v centru města, tak nás dovedou až ven z města do jeho krásného okolí. Stezky se označují velkými latinskými písmeny A-J a mezi nejznámější patří okruh městským centrem, po kterém se po napojení cyklostezky u řeky Malše dostanete až do Vídova. O příjemňování tras se stará iniciativa Cyklobudějovice, která například vytváří piktogramové cyklokoridory, které by měly upozorňovat na zvýšenou kapacitu cyklistů v daném místě.

Samostatná historie kol je stará až 5200 let, kdy byla objevena dřevěná konstrukce v bažině, podobná kolu. Též se dokonce našla malba odrážedla v samotné Tutanchamonově hrobce. Vývoj bicyklu podpořil výbuch indonéské sopky, která způsobila neúrodu a ztrátu koní, kteří sloužili jako dopravní prostředek. Po zániku starověkých civilizací se Karl Dreis pokusil vynalézt vozidlo, které dokázalo ovládat přední kolo. V dnešní době se cyklistika postupně rozdělila do spousty odvětví. BMX, horská kola a elektrokola jsou tomu dobrým příkladem. Dnes je i též populární tzv. bikesharing.

Systém sdílených kol může být pro někoho u nás ve městě i každodenní záležitostí. Čistě a jednoduše si na jednom místě skrze aplikaci půjčíte kolo

a na druhém místě ho necháte, kde si ho může půjčit kdokoliv jiný. Samostatný začátek bikesharingu spadá do poloviny dvacátého století, kdy v Evropě došlo k prvnímu pokusu sdílet kola se stejnou barvou zdarma. Později se používala speciálně navržená kola na mince, ale v obou případech docházelo k vandalismu a krádežím. V dnešní době už bikesharing probíhá bezchybně. V Českých Budějovicích určitě všichni známe růžová Rekola. Projekt vznikl v roce 2014 v Praze a rozrostl se do dalších osmi měst, včetně toho našeho. Jak v zimě, tak i v létě je u nás v provozu 230 kol, jejichž počet se stále navyšuje, takže se nemusíte bát, že na kolo nenatrefíte.

Kola jsou eko friendly. Prospívají nejen nám, jak fyzicky, tak i psychicky, ale prospívají též přírodě. Když si vyberete ráno jet na kole místo autem, pročistíte si mysl a zároveň ušetříte ovzduší oxidu

uhličitého a oxidu uhelnatého. Na podporu se každoročně 22. září slaví mezinárodně a panevropsky Den bez aut. Tato akce má poukázat na přijatelnější způsoby dopravy a jak omezit jízdy automobilů. Od roku 1995 tuto akci u nás pořádají Děti Země. V Praze se např. organizují Cyklojízdy, kdy se s povolením na desítek minut uzavře několik ulic, do kterých se vydá dav cyklistů, kteří prosazují svůj názor na mírnější kapacitu automobilů ve městech. V roce 2009 se např. Cyklojízdy zúčastnilo pět tisíc cyklistů. Některé ulice se v tento den mění na pěší zóny a v některých městech je možné využívat MHD zadarmo.

Tak doufám, že jako milovník ježdění na kole jsem Vás aspoň trochu přesvědčila, že jízda na kole je více než jen nekonečné cyklistické výlety s rodiči.

text: Magdaléna Budínová,
foto: Pinterest

Z DRUHÉ RUKY PO BUDĚJCÍCH

Second hand znamená v překladu z angličtiny „z druhé ruky“. V Česku tento název také můžeme slyšet pod přezdívkou „sekáč“. Jsou to tedy obchody, kde si můžeme zakoupit již použité oblečení a v některých i dokonce boty nebo kabelky. Tento trend přišel do České republiky na začátku devadesátých let 20. století a podle mě se stal dost velkým hitem. Sekáče jsou skvělé, pokud chcete nějakou tu korunku ušetřit anebo si koupit něco originálního, co nikdo nemá. Myslím, že je to skvělé i pro ekologii z hlediska neplýtvání zbytečnými věcmi, které se dají úplně s přehledem použít znovu. Sekáčů v Českých Budějovicích existuje spousta, a tak se s vámi o pár tipů podělím.

Textile house – Tento sekáč je docela populární. Má spousta poboček po celé České republice. U nás máme dva. Jeden se nachází na Lannově třídě a druhý u zastávky Karla IV. Textile house je podle mě skvělý. Je to opravdu obchod, takže si ani nepřipadáte jako v sekáči. Je zde možné najít opravdu neskutečné kousky a za výbornou cenu. Všechno je krásně uspořádané. Jsou zde i různé akce. Např. můžete narazit na tzv. Happy hour, což je v překladu „šťastná hodinka“. Znamená to, že když stihnete zrovna šťastnou hodinku (někdy jen půl hodinky), všechno zboží zakoupíte s určitou slevou (klidně i s 50% slevou). Také jsou zde klasické výprodeje, kde všechno můžete zakoupit jen za 90 Kč, 75 Kč, anebo dokonce jen za 20 Kč. To už to pak frčí jedna báseň. Určitě se nebojte a vyzkoušejte to. Přeji vám úspěšný nákup.

Fashion for help – Dalším tipem na sekáč je second hand Fashion for help. Ten se nachází kousek od Černé věže. Tento sekáč je spíše dobročinný, ale i přesto tam najdete velice moderní oblečení. Nachází se na nevýrazném místě a asi bych ho osobně sama nenašla, ale teď se s vámi o něj můžu podělit. Vevnitř je trochu tmavší a na první pohled možná může pro někoho působit zmateně, ale když se pustíte do hledání, nestačíte se divit. V tomto sekáči jsou tak krásné a moderní kousky, které jsou zrovna v poslední módě. Zde jsem poprvé opravdu valila oči, protože jsem našla spousta kusů oblečení, které jsem nedávno viděla v normálním kamenném obchodě. Určitě opět stojí za zkoušku.

Hrabárna for style – Tento second hand je spíše tzv. hrabárna. Znamená to, že zde kousky oblečení nejsou až tak vyskládané a srovnané, ale jsou spíše všechny na jedné hromadě. Výhodou

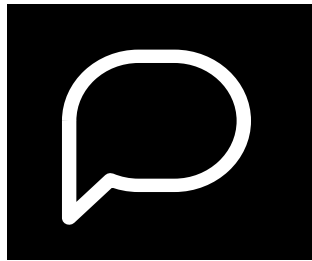
tohoto typu sekáče je docela nízká cena za oblečení. Sice si musíte najít čas a pár nervů, abyste našli něco pěkného, ale pak to na druhou stranu máte za opravdu dobrou cenu a myslím si, že je opět skvělé takovýto typ second handu vyzkoušet.

U Dvou Kočiček – Sekáč U Dvou Kočiček je výběrový sekáč. Najdete zde velice kvalitní kousky, a proto jsou zde ceny trochu vyšší. Je zde i značkové oblečení a celkově je tento sekáč na vyšší úrovni. Na první dojem opět působí velice příjemně. Všechno je přehledně uspořádané a vyznáte se tam jedna báseň. Paní prodávající jsou zde opravdu sympatické a velice nápomocné. Najdete zde i boty v dobrém stavu, což si myslím, že může být pro někoho dobrá zpráva. Určitě neváhejte a vyrazte na nákupy.

Second hand ESO – Eso sekáč jsem objevila docela nedávno a dost mě překvapil. Nachází se v Plachého ulici, což není až tak známá ulice, takže bych ho sama opět nenašla. Když jsem tam vešla, opravdu jsem byla udivena, v dobrém slova smyslu. Vypadal krásně a uspořádaně, voněl a opravdu prvním dojmem na mě zapůsobil velice pozitivně. Všechno bylo seřazené podle barev, paní byla moc milá a celkový dojem hodnotím kladně. Moc doporučuji.

Second hand v ulici B. Smetany – Tento sekáč je spíše menší a skromnější. Velice kladně hodnotím paní prodáváčku, která je moc sympatická a příjemná. Při troše štěstí zde můžete najít pár zajímavých kusů oblečení a zároveň si příjemně popovídat s paní prodáváčkou. Doufám, že pro vás tyto tipy byly přínosné a že alespoň o second handech začnete přemýšlet a nakonec i nějaký navštívíte. Přeji hodně zdaru a radosti z nových originálních kousků.

text: Valentýna Ševčíková,
foto: Textile House

Znáte se s: ARNOŠT PETRÁČEK láme rekordy hlavou

Vrcholový plavec a paralympijský vítěz pocházející z Českých Budějovic Arnošt Petráček se narodil bez pažních kostí a s poškozením kolenních kloubů. To ho ale neodradilo od sportovní kariéry. Na kontě má hned několik světových rekordů a dvě medaile z paralympiády. Sešli jsme se spolu v kavárně ve Čtyřech dvorech, kde jsem čekala plná nervozity na svůj první rozhovor. Překvapily mě jeho úsměv a dobrá nálada. Vesele mě pozdravil a ihned mi nabídl tykáni. Objednal si jako správný sportovec ovocný džus a s úsměvem připomněl servírce brčko, na které zapomněla.

Ahoj, jak se dnes máš?

Mám se fajn, ačkoliv je to hektické. Jdu ještě dneska na trénink do budějovického bazénu, ale vyhovuje mi to tak, konečně nejsem jen doma.

Říkáš, jak to máš hektické, jaký máš momentálně tréninkový plán?

Teď je to trochu jiné než dříve. Mám nového trenéra Honzu Šimka, pochází z Jindřichova Hradce a trénuje zdravé plavce. Dojíždí za mnou dvakrát v týdnu do Budějovic a já za ním jednou do Tábora.

Ty ses prý plavat naučil už jako dítě kvůli rehabilitaci, myslíš si, že bys plaval i bez svého handicapu?

Nevím, možná bych hrál fotbal, hokej nebo bych byl úplně normální kluk, který by si šel čas od času někam zapinkat. Těžko říct.

Máš nějaký jiný sport, kterému se věnuješ nebo který tě láká?

Já jsem zkoušel sjezdové lyžování,

absolvoval jsem dokonce i pár závodů na Lipně. Kvůli covidu se nás nakonec sešlo méně, než mělo, ale moc jsem si to užil. Přece jen ale zůstanu u plavání, je to pro mě nejbezpečnější.

Ty jsi v plavání zapsal několik světových rekordů, jsou stále aktuální?

Bohužel ne, drží je teď Roman Ždanov z Ruska. Na paralympiádě v Tokiu mě přeplaval o 27 setin, ale byl to nádherný závod a určitě se pokusím světový rekord získat zpět. Pro mě osobně je větší zážitek samotná výhra, ale ten rekord je vždy třešnička na dortu.

Živí tě vlastně plavání? Máš podobnou podporu od sponzorů jako ostatní vrcholoví sportovci?

Určitě se to velice zlepšilo, ačkoliv rezervy tam samozřejmě stále jsou. Máme velkou podporu od vysokoleškolského sportovního centra Victoria VSC, za což jsem moc rád. Se změnou vlády se změnil i systém a státní rozpočet se snížil, takže uvidíme, jak to vlastně dopadne. Moji osobní sponzoři mě ale podporují a jdou se mnou, ať už přímo Jihočeský kraj, nebo organizace Lipno servis. Zapojuji se s nimi i do různých projektů, ale kvůli momentální situaci se to vše posouvá.

Způsobil sis při sportu nějaké vážné zranění? Mnoho sportovců je často zraněných, ale u tebe mi Google nic nenašel.

Velké zranění úplně ne, přece jen jsem dost opatrný. Co si ale vybavuji, tak jsem se jednou před závodem s prominutím kravil na kole a pěkně jsem se rozsekal (směje se). Skončil jsem až u hajného v boudě. Nakonec to bylo jen ošklivě odřená koleno, ale

okamžitě jsme jeli k doktorovi, abych mohl na zítřejší závody.

Mě popravdě šokovalo, když jsem zjistila, že musíš při závodech dohmatnout hlavou. Nemůžeš se zranit při tom?

Deska na konci bazénu je měkká, takže můžu nabourat, jak rychle chci, a bolet to naštěstí nebude. Ale je to často důvod k prohře, byl jsem třeba i metr před ostatními, ale oni jen natáhli ruku a byli tam. Například těch 27 setin na olympiádě bylo doslova o ruku.

Není to zvláštní, soutěžit s plavci, kteří mají zdravé ruce?

Je těžké nás zařadit do kategorií, aby to bylo stoprocentně fér. Já mám zase velkou výhodu na startu. Můžu se pořádně odrazit a vyvlítnout prvních 20 metrů, někteří musí plavat rukama hned od začátku. Na paralympiádě v Riu jsem soupeřil například s Juanem Reyesem z Mexika, kterému chybí obě ruce a jedna noha.

Ještě by mě zajímaly tvé plány do budoucna, ty jsi vystudoval na vysoké škole ekonomii, máš v plánu se tomu do budoucna věnovat, nebo spíše směřuješ na kariéru trenéra?

Já bych to rád zkombinoval a věnoval se sportovnímu marketingu, už teď se angažuji do pořádání závodů či prodeje sportovních pomůcek.

Nakonec to nejdůležitější: kočka, nebo pes?

Měli jsme psa, respektive rodiče měli, takže asi pes. Je to ale složité, nedokázal bych věnovat čas ani jednomu.

text: Zuzana Pučejdlová,
foto: www.arnostpetracek.cz

Strakoničtí vojáci jsou zpět z mise v Litvě aneb vítejte doma!

Z půlroční mise v Litvě se po šesti měsících na jih Čech vrátili vojáci, ze strakonického 25. protiletadlového raketového pluku. Působili zde v rámci alianční mise pod německým velením a zabezpečovali protivzdušnou obranu bojovému uskupení. Ukázali tak svou obranyschopnost východního křídla NATO. Jejich úkolem je totiž obrana Severoatlantické aliance v době míru, krize i případného konfliktu.

Pro jednotku byla mise velkým přínosem, hlavně co se týče nabytých zkušeností ze zahraničí a spolupráce s dalšími aliančními jednotkami. O životě vojáka jsme vedli rozhovor s mužem, který se mise také účastnil. Z důvodu zachování jeho bezpečnosti neuvádíme jméno.

Jak vypadá Váš běžný pracovní den na misi?

Běžný den na misi je těžko definovatelný. Málokterý vypadá tak, jako ten předchozí, což je dobře v boji proti stereotypu. Úkoly jsou různého typu, od reprezentačních akcí na veřejnosti po výcvikové (střelby z ručních zbraní, nácvik modelových situací při napadení protivníkem atd.). Takže v nadsázce jsou na misi v běžném pracovním dni tři opěrné body – snídaně, oběd, večere. Ostatní je proměnná.

Co podle Vás znamená být dobrým vojákem a jaké vlastnosti by měl mít?

Dobrý voják by měl být především dobrý člověk. Na vše ostatní jsou u armády

řády a pravidla, takže pokud se jimi dotýčný řídí, je dobrým vojákem. Ale ani pravidla neberou vojákovi možnost vlastního úsudku a iniciativy.

Ocítl jste se někdy v situaci, kdy jste musel bojovat se svým strachem? Která Vám nejvíce utkvěla v paměti?

V podstatě teď na misi. Strach z toho, že se např. rodiče nakazí covidem a případně zemřou a já nebudu doma, abych se s nimi alespoň rozloučil. Tenhle strach byl umocněn tím, že v průběhu prosince opravdu někteří známí nebo i příbuzní v ČR podlehli této ne-

moci a nestihl jsem se s nimi ani rozloučit. Naštěstí jsou všichni v pořádku, ale tam to člověku na mysl přišlo.

Naopak, jaký zážitek byl pro Vás nejkrásnější nebo nejzajímavější?

Nejkrásnější zážitek byl po návratu z mise, když jsem si šel do školky vy-

zvednout dceru. Její zmatený výraz, když uviděla tatínka a následně objetí bylo v tu chvíli nejvíce.

Na misi bylo zážitků více, ale nějak nemám žádné, které bych výrazně řadil nad ty ostatní.

Co si myslíte o možném obnovení povinné vojenské služby?

Nevím, jestli je to dnes vůbec ještě možné, obnovit základní vojenskou službu. Zavedl bych brannou výchovu na školách. Kdo je připraven, není překvapen. A možná by se někomu i v dnešní digitální době hodilo pár primitivních triků, jak přežít v přírodě a z dosahu wifi.

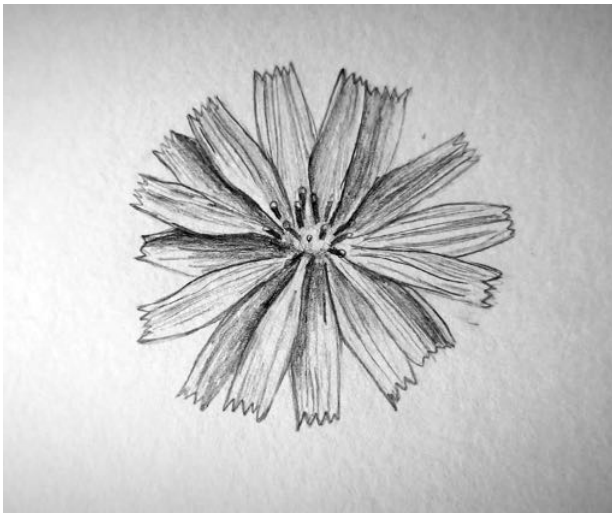
Jaké země jste díky práci vojáka navštívil, máte čas si je užít také jako turista?

Francii, Německo, Norsko a Litvu. Čas by možná i byl, ale ne chuť. Litva mě zaujala mořem, Francie horami, Německo krajinou podobnou té naší a Norsko řekami a jezery.

Změnil se Vám díky vašemu povolání nějak pohled na život?

Vzhledem k tomu, že už jsem vojákem poměrně delší dobu a dal jsem se na tuto dráhu ihned po střední škole, tak mám pohled na svět již dlouho přes zelené brýle, ale armádou vyložené nejjí. Mám rád ty chvíle, kdy můžu vypnout pracovní život a plně se věnovat svému soukromému.

text: Anna Peclová,
foto: 25plrb.army.cz

SLADKÉ MÁMENÍ HONECKERA S BREŽŇEVEM

kdyby amor šťastně až navěky pohádkou
/pouhou science fikcí byla jen,
ty, světe poezie, fantasmagorie,
dojem mám, že nicotným byls by ten, ubiten
a my v symbióze eukaryotické buňky dvě
teď
na opačném konci libertinské chodby v 7:55 nekorzovaly a
nemávaly bychom si jen,
nýbrž líbaly se
cholericky, platonicky(?)
jak Honecker s Brežněvem

kdyby u toho opomíjeného koketování
zůstaly jsme jen
od samého začátku

v pořádku to všechno mohlo být,
sladký emoce utlačit a pивní pěnou přepít, hořce
přebít

srdce (latinsky cor)
zachovat si pro Boha a pro sebe
-uspokojování-
mrtvým jazykem tím, latinským
nikoliv francouzákem
-dámským parfémem podlitým-
to všechno šest stop pod hliněnou peřinu
ke spánku uložit
/naložit
do skleničky meruňkový marmelády podzimní
co na to/ústý teď
mohly mazat jsme si

mazat
dál med kolem huby,
prvním a posledním přípitkem (vir)gin tonikem to
[up/bít]
jak já teď, v levičářský nahotě a
s levou rukou hluboko v manželstevných kalhotách
to všechno,
poco por poco, do skla slastně
[ukrýt]

vždyť přece denně na světě
kýčovitě klíčovitější věci dějou se, na který
zorničky naše soustředily měly by se

že
modřiny na stehnech ženy z chmurnějších důvodů maj než ty naše

že pro
fanatickou touhu po míru celosvětovým
nižším čísle pro lidskou hloupost úmrtním nebo
snad na komunistický cedulce
tý cedulce svetru ze sekáče po náhodný babičce
(babičce z koncentráku)
a jiných pitomostech
-párajících se-
zapomínaj soustředily se

ale co by kdyby,

šance vrátit čas na ošuntělý dětský hřiště
a uspěchaný neobutý odchod
zhoupnout v teplou jarní říji
je tam, ještě
v smradlavým sluncem sedmítečným provoněný dále ještě

že by fantasmagorie nebyla to přeci jen,
bizarně, však esteticky upatlaná medem
/kyanidem?

či radši manžela, jak Sappó si
alibi vytvořit, růžový brýle od Mámení znetvořit a
usadit na jiný obličej se zas?

anonym

ŽAL STAŘÍKŮV

Se slzou na tváři
hledím na krajinu
v níž žil jsem kdysi
již zuřivě zabíjí mráz

do škvír zalézá
potoků chytá se
milence z lesů vyhání.

Co dřív za oponou z listí
s radostí se ukrývalo
září dnes do dále
vydané v nemilost zbloudilcům.

Trmácel jsem se tudy
umírající květiny zachraňujíc
a s duší prázdnou
a srdcem v úzkostném sevření
hleděl jsem do očí těm
kdož vločkám se oddávali.

Snad za nejvyšším kopcem,
na největším konci,
ač síly stačit mi nebudou
ticho mi nabídne svit měsíce

a až stromy
kořeny mi nohy podrazí,
utichne pláč dětí, které holí jsem odstrkoval
a aspoň na malou chvíli
bude klid

DRŽ (SE) MĚ

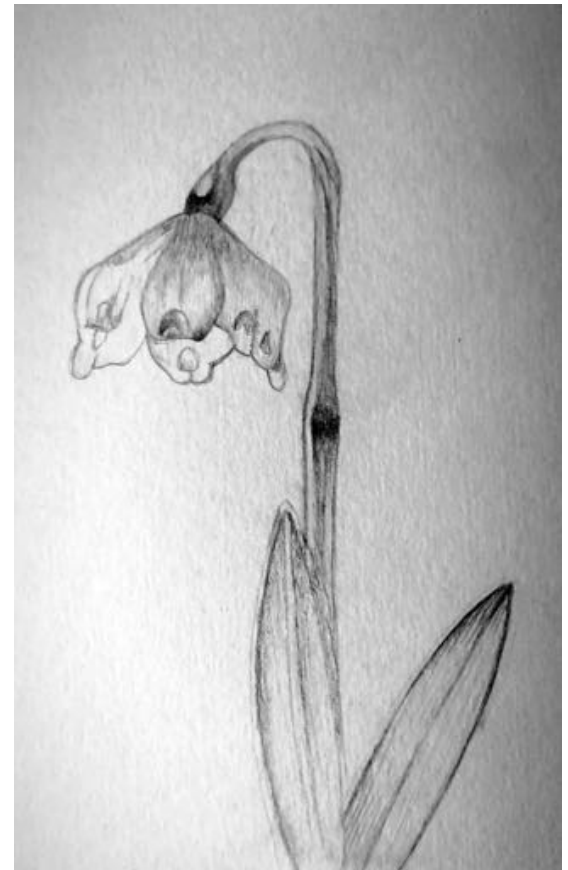
Že mrhám časem, a to nevlastním a cizím,
to neslyším poprvé, co ve funkci jsem,
ženy s citem, jež odolný je iluzím,
odmítám akci smrdící erotismem.

Moment, co do tváři mi vleje se krev,
já masku vytvořím si bílým pudrem.
A příčinou jsi ty! Mě popadá hněv,
omámils mě a já teď mám být pudlem.

Dyť mně třesou se nohy po celé délce,
a rozteskněná jsem po dávných chvílích,
kdy pro Tebe netlouklo hloupé to srdce.
Ideje z hlav milenek pošetilých.

A především pokud jsi pro mě jen tabu,
já odkazuji na dno jezera mou -,
jestliže oslepnu, co po ruce Tě mít budu,
-duši, podobnou té stračí, prohnílou.

Tedy až začnu šeptat do ucha v heslech,
sedící na tvém klíně, ztuhnuté svaly,
cukat se budu jak v zubařském křesle,
nepuštěj mě,
ty vášně odněkud se vzaly.

DECH

Nádech.
Cítíš jaro? Cítíš ho ve vzduchu?
Výdech.
Poběžíme spolu – chytni mě za ruku.
Nádech.
Slyšíš ptáky zpívat? Jejich píseň nádhernou?
Výdech.
Přestaň přemýšlet a pojď se mnou.
Nádech.
Slunce nad tebou hřeje a svítí.
Výdech.
Nohy v trávě, ruce plné kvítí.
Všiměj si světa kolem sebe a co ti život dal,
nepřestávej dýchat, dýchej dál a dál.

KJ

ilustrace: Lucie Procházková

(Nejen) na kávu Mezi Plátky

těmto požadavkům, není třeba ani cukr, ani mléko. Je jednoduše dokonalá sama o sobě.

Přesně po takové kávě jsem prahla po náročném dni plném písemek, když jsem mířila Husovou třídou na autobusovou zastávku U Zelené ratolesti. Vtom jsem si za jedním oknem všimla malé tabulky, na níž se skvěly nápisy espresso, latté, cappuccino, ... Kavárna! Jenže kudy do ní vejít? Musela jsem se vrátit o pár metrů nazpátek k průchodu do zadního dvora budovy, ve které se kavárna nachází. V něm po levé straně stály tři „typicky kavárenské“ stolečky, jež mi napověděly, že jdu správně. Vešla jsem tedy do dveří a najednou jsem byla obklopena stovkami květin. Ne, ony květiny neměly žádnou spojitost s LSD! Jak se ukázalo, do kavárny vede cesta skrz květinářství. Několika rychlými kroky jsem se dostala do druhé místnosti vybavené semišovými křesly a pohovkami, originálními dřevěnými stolky a samozřejmě kávovarem a vitrinou s širokým výběrem zákusků. Z původního plánu vzít si espresso s sebou a co nejdříve se dostat domů rázem sešlo... Namísto toho

jsem se uvelebila v křesílku, kávu si nechala donést na stolek před sebou a otevřela jsem rozečtenou knihu. (A takhle to končí vždycky, pozn. redaktorky.) Za pár dní jsem byla v Café Mezi Plátky opět. Tentokrát vyzkoušet tamní cappuccino. A pak jsem se objevila znovu kvůli mexické horké čokoládě, švestkové domácí limonádě a naposledy také kvůli dezertu Ginova. Prostě kávu a dezerty tu mají prvotřídní! Ale vrátím se sem i kvůli osobitosti kavárny, kterou utváří jak zařízení interiéru a umělecké fotografie na zdech, tak velmi příjemná obsluha. Slečna Tereza nejen že umí z kávy a zákusku vykouzlit nejkrásnější část dne, ale je na ni také vidět, že pro to, co dělá, má vášně, neustále zkouší nové nápady a kdykoli se člověk v kavárně objeví, je usměvavá a ochotná.

Co říci závěrem? Do Café Mezi Plátky je prostě radost zavítat a již na odchodu člověk ví, že bude co nevidět zpátky. Tak šup, šup! Vyražte tam taky! A třeba se tam spolu potkáme – já jsem totiž ještě zdaleka neochotnula všechno, co kavárna nabízí.

text a foto: *Patricie Horová*

DON'T LOOK UP – film s kontroverzním názorem

Film Don't look up, v překladu K zemi hled!, je americká sci-fi komedie v hvězdném obsazení Leonarda DiCapria, Jennifer Lawrence a Timothee Chalameta v hlavních rolích. Proč kontroverzní? Někteří lidé ho považují za velmi dobrý, jiní za úplný nesmysl...

Film vypráví o vědcích z americké univerzity zabývajících se astronomií. Mladá studentka Kate Dibiasky (Jennifer

Lawrence) se svým profesorem (Leonardo DiCaprio) jednoho dne objeví kometu, která míří k Zemi a její plánovaný střet je za šest měsíců. Oba vědci se snaží uvědomit nejdříve hlavu státu, prezidentku, která však na jejich varování nedbá, a poté i celé lidstvo, které se o nadcházející katastrofu příliš nezajímá.

Film je zaměřen na banalitu dnešní doby, kdy se lidé více zajímají o skan-

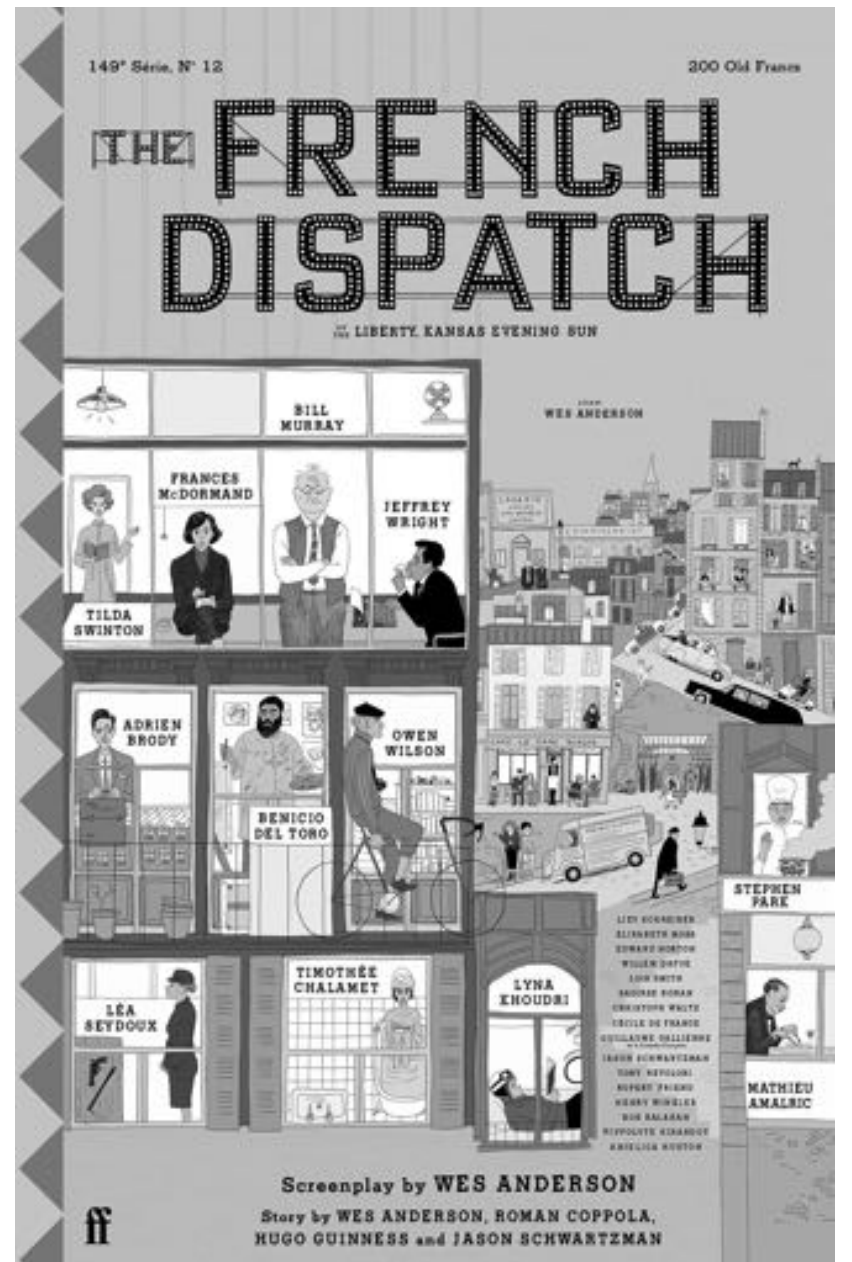
dály známých osobností než o mnohem závažnější věci. Pojednává také o korupci, malichernosti a neutuchající honbě za mocí, která většinou vede ke katastrofálním koncům.

Sama za sebe film doporučuji, dává realistický pohled na dnešní dobu. Film bych hodnotila jako nadprůměr.

text: *Veronika Matlová,*
foto: *Netflix*

French Dispatch: Jubilejní bomba ve srážce s diváckým očekáváním?

Můžete znát Wese Andersona jako ojedinelého režiséra, který stojí za tvorbou filmu *Grandhotel Budapešť* (2014), nebo být jeho dychtivým nadšencem již od animovaného snímku *Fantastický pan Lišák* (2009), ale vsadím se, že ani jako kompletnímu neznalci Vám uvedení filmu *Francouzská depeše* (2021) neušlo. Autor a současně režisér, známý pro svůj atypický styl, již získal za svou osobitost velkou slávu a jeho desátého celovečerního filmu se nemohla dočkat horda diváckého publika. Otázkou je, v jaké míře se nechal režisér touto neúprosnou vlnou očekávání ovlivnit. Nebo snad dokonce zaplavit? Já sama na novinku s nadšením čekala, jelikož si člověk z předešlých autorových filmů v hlavě hravě srovná, zda se takzvaně jedná o jeho šálek kávy.

Ve francouzském městečku Ennui-sur-Blasé se nachází odloučená redakce amerických novin se jménem Liberty, Kansas Evening Sun. Redakce se skrže posledním vydání tisku s čtyřmi nejúspěšnějšími články a jeho vlastním nekrologem. Do filmu nás uvede stručná cestopisná cesta po městečku, kterou si za jízdy na kole vezme na starost dekadentní novinář (Owen Wilson). Z uměleckého okénka se dozvíme o životním osudu vězně (Benicio del Toro), jenž maluje akty ženy, která je nejen bachařkou věznice, ale i malířovou milenkou. Další reportáž nám za pomoci retrospektivy představí začátek mladistvé revoluce, kterou aktivně doprovází staromódní novinářka (Frances McDormand). Finální reportáž se stane kulinářský článek foodkritika (Roebuck Wright), který se zvrtné v napínavý příběh s únosem dítěte, policejní honičkou, smrtelným otrávením a samozřejmě exotickou kuchyní.

Wes Anderson v tomto případě natočil ódu reportážní žurnalistice formou humorného vyprávění. Film byl plný Andersenových typických prvků – tvůrčí zacházení s prostorem, animované

i černobílé pasáže, živá paleta barev, vizuální detail. Režisérův vřelý i satirický humor divákům udržel úsměv na tvářích a tematika šedesátých a sedmdesátých let za doprovodu francouzské hudby si s režisérskou vizí přímo sedla. Žádný oddaný fanoušek se tedy nemohl dočkat zklamání, jelikož *Francouzská depeše* nebyla ani za mák ochuzena o ikonickou poetiku, pro kterou se jménu jejího autora dostává celosvětové chvály. Děj roztočil variaci témat, které se postupně odkrývaly ve sledu reportáží, a to svižným tempem... větu za větou, francouzština přes angličtinu a moment! Měla jsem teď naslouchat dialogu, nebo číst popisek schovaný v barvách obrazu?

Je možné, ne-li pravděpodobné, že chtěl Anderson svým jubilejním dílem ohromit, až se mu jeho vlastní originalita jaksi vymekla a diváků téměř znemožnila ponořit se do nápaditých detailů, kterými film jen kypí. Nebylo by na místě říct, že se film nedá stíhat, ale měla jsem kolikrát chuť film zastavit a prozkoumat každý kout filmového plátna. Dynamické odsýpání děje také bohužel neumožňuje jedinému herci z hvězdného obsazení se před kamerou patřičně ohřát. O tom, jaká pocta musí být zahrát si ve filmu Wese Andersona sotva pět minut, by nám mohl vyprávět například hvězdný Willem Dafoe.

Francouzská depeše za mě rozhodně stojí za zhlédnutí. Neznalé diváky bych samozřejmě prvotně vyzvala ke klasikám, kterými je již zmiňovaná americko-německá koprodukce *Grandhotel Budapešť* či snímek *Až vyjde měsíc*, nominovaný na Oscara v roce 2012 za nejlepší scénář. Naopak fajnšmekrům všech andersenovin film doporučuji vidět rovnou dvakrát. Napoprvé pochytit promyšlený děj s očima na stopkách a napodruhé se kochat nejen kombinací stylů, ale nechat se i vizuálně uchválet uměním, které publiku Wes Anderson servíruje na stříbrném podnosu.

text: *Laura Matušková,*
foto: *www.searchlightpictures.com*

Gymji aneb osm let drilu?

Škola s oficiálním názvem Gymnázium, České Budějovice, Jírovцова 8, které ale téměř nikdo neřekne jinak než Gymji nebo Jírovcovka. Tento všeobecný gympl nabízí dva typy studia – osmileté a čtyřleté. Já studuji šestým rokem to osmileté a provedu vás celým procesem.

Na osmileté studium se mohou žáci dostat z páté třídy základní školy. Není to ale vůbec snadný úkol. Ročně se sem hlásí přes sto (někdy až 150) studentů a je jich přijímáno pouze třicet. Pokud jste mezi těmito třiceti nejlepšími a dostanete se, jako první nastoupíte na tzv. nižší gympl. To je období od primy do kvarty (první čtyři roky), které odpovídají druhému stupni základní školy. Rozdíl je samozřejmě v objemu učiva, který je na všeobecné střední škole znatelně větší.

Opravdu náročné to však začne být zejména s přechodem z nižšího gymplu na vyšší. Ten pokrývá standardní dobu střední školy – další čtyři roky, a to

od kvinty až do maturitního ročníku oktávy. Ve třetím ročníku vyššího gymplu, septimě, se běžná výuka doplňuje třemi semináři, které si každý žák individuálně vybere. Díky tomu se studenti začínají profilovat, ačkoliv jsou na všeobecném gymplu. V maturitním ročníku je to hlavně o seminářích, přidává se ještě čtvrtý, a studenti se soustředí především na závěrečnou seminární práci a na maturitní zkoušku.

Pro mě bylo přijetí na Jírovcovku svým způsobem vysvobození. Na základce mě to nebavilo a mezi spolužáky jsem moc nezapadala. Po prvním dni na Gymji však nastala skutečná změna. Kvalita výuky, podobně smýšlející spolužáci a učitelé, kteří se k nám chovali úplně jinak než na základce, způsobili, že jsem se do školy těšila a nižším gymplem jsem „propolula“ víceméně bez obtíží.

Pověsti o tom, že je Jírovcovka extrémně náročný gympl zaměřený na př-

rodní vědy, se od mých zkušeností opravdu lišily. Nicméně s nástupem na vyšší gympl to začalo být opravdu těžké. Neúměrný mi přišel objem učiva nebo náročnost některých předmětů jako fyzika a matematika. Po roce tohoto typu studia cítím, že už jsem si na tento dril zvykla a jsem možná i docela ráda za to, že jsme „nuceni“ učit se takto do hloubky i předměty, kterým se v budoucnu nechceme věnovat. Přináší to totiž s sebou spoustu jiných výhod, jako umění se učit (což se může hodit na vysoké škole), rozvíjení logického myšlení nebo celkově lepší pochopení fungování světa. Těším se, až si příští rok navolím semináře a budu se opravdu věnovat zejména tomu, co mě baví.

Pravdou je, že jako většina všeobecných gymnázií je Jírovcovka poměrně náročná. Vše se ale dá se správným přístupem zvládnout a já bych rozhodně neměnila.

text a foto: Lucie Procházková

BIGY – Šestileté bilingvní studium

Již z názvu můžete vyvodit, že na šestileté gymnázium chodíte šest let, ale co že vlastně znamená to druhé slovo? Bilingvní studium je studium dvojjazyčné. Výuka na bilingvním gymnáziu spočívá v intenzivním používání a znalosti jazyka. V případě BiGy je tím druhým jazykem španělština.

První dva roky se zaměřují především na jazyk jako takový – osm až deset hodin týdně školní výuce věnujete studiu gramatiky a slovíček, polovinu

hodin vede český učitel a druhou polovinu rodilý mluvčí, tedy lektor. Od třetího ročníku začnete mít předměty jako jsou matematika, zeměpis, dějepis, fyzika, chemie a španělský jazyk a literatura ve španělštině – některé kombinované s českými hodinami, některé zcela španělsky. Maturitní zkouška je také dvojjazyčná – půlka je španělská a půlka česká.

Možná to zní kapku nepředstavitelně, když to čtete, ale není to tak hrozné. Celý ten skok – začít najednou fungovat

v novém cizím jazyce – se skládá z malých krůčků. Mě osobně celý proces baví a obohacuje, nakonec, studium ve španělštině mě nutí se na věci dívat i z jiného úhlu, než na který jsem zvyklá. Co se týče intenzity, mám pocit, že mi takhle „hluboké“ studium jazyka doopravdy vyhovuje, ale samozřejmě záleží i na tom, kolik jste ochotni tomu sami věnovat. Schopnost ani zkušenost vám ale nikdo nikdy nevezme.

text: Barbora Nosálová

Za sportem na GON

Mezi školy zaměřující se na důkladné vzdělání studentů a zároveň na jejich sportovní růst nepochybně spadá také jedno z českobudějovických gymnázií, a to Gymnázium olympijských nadějí. To funguje v rámci Gymnázia České Budějovice, Česká 64, které lze najít v centru města. Z nabídky dostupných sportů si zde může uchazeč vybrat například z atletiky, moderní gymnastiky, tenisu, plavání, fotbalu, volejbalu a jiných. Mnohem více nám o formě studia na této škole sdělila Alžběta Švecová, studentka 2. ročníku ze sportovním zaměřením na volejbal.

Samotná forma studia probíhá na gymnáziu prezenčně. „Každý den máme nultou hodinu od půl osmé. Čtyři dny v týdnu zde také trénujeme. Jeden den je čistě studijní,“ uvedla studentka spolu s informací, že v rozvrhu zůstává počet tréninků stejný po celou dobu studia.

Co se týče časové vytíženosti, která vzniká kvůli tréninkům a zápasům, není se čeho bát. Učitelé zde sport tolerují

a většinou se snaží vyjít žákům vstříc. Student se zde nemusí obávat ani špatného kolektivu, a to ať už se jedná o vztahy mezitřídní, či meziročníkové. Ty jsou navíc podporovány také společnými tréninky odlišných ročníkových skupin. „Přijde mi, že si všichni sedneme a máme se o čem bavit. Jak jsme zde všichni sportovci, tak jsme na stejné vlně,“ potvrdila dále sportovkyně v rozhovoru.

K uvolněné atmosféře školy navíc přispívá také mírumilovné soužití paralelních tříd sportovního gymnázia a gymnázia všeobecného ve společné budově školy. Studenti si zde navzájem pomáhají, a to jak s aktuálně probíranou látkou, tak s problémy středoškolského života.

Pokud jsi tedy student, který je sportovně zaměřený a chce i během středoškolských let ve sportu naplno pokračovat, GON stojí určitě za zkoušku.

text: Kristýna Hušková, foto: vednemesicnik.cz

BIGY – Osmileté studium

I přesto, že se Biskupské gymnázium řadí v očích zájemců k těm nejnáročnějším v kraji, je zde spousta výhod a bonusů, které ostatní českobudějovická gymnázia poskytovat nemusí. To může jako studentka Bigy dosvědčit.

Když jsem se v páté třídě rozhodovala, jaké gymnázium si mám pro své nadcházející vzdělávání vybrat, stála jsem před těžkou volbou. Teď vím, že jsem si vybrala správně. Již pátým rokem studuji osmileté gymnázium, a i přesto, že jsem značnou část svého prozatímního studia strávila doma za obrazovkou, přirostla mi tato škola k srdci.

Pokud v konverzaci s vrstevníky přijde řeč na budějovické gymply, zmínka o Bigy se většinou neobejde bez komentáře „Bigy? Tam je to samý skautík.“ nebo „Lidi z Bigy by dokázali říct, že se psychicky hrouť snad v 50 jazycích.“

Obzvláště na začátku osmiletého cyklu kladou učitelé důraz na to, aby se žáci naučili učit. Pro jejich přežití na této škole je to poměrně podstatné. Druhý krok učitelů se totiž rovná zahrnutí žáků nekonečným množstvím učebních materiálů. Oproti jiným běžným školám zápasí studenti Bigy s navýšeným počtem hodin jazyka, včetně reálií s rodilými mluvčími a čtyřmi lety výuky latiny. Pod tuto výuku spadají také reálie starověkého Říma. Písemky na školství a jídelníček starověkých Římanů nám určitě všichni ostatní gympláci závidí. Jako studenti osmiletého cyklu máme také nejvíce příležitostí využít výměnné pobyty v německy mluvících zemích, na které je škola náležitě hrdá.

Věc, která mne na Bigy velmi baví a naplňuje, je určitě jeho silné zaměření na humanitní obory. Kromě předmětu pojmenovaného jako základy společenských věd, jenž má nahrazovat občanskou výchovu, je do rozvrhu žáků

přidáván volitelný předmět, který je dle výběru buď etika, nebo náboženství. Tyto hodiny bych označila možná i za nejpříjemnější vůbec. Debaty o vývoji situace na Ukrajině, povídání o tom, co jsou vlastně sekty a jak se jim vyvarovat, diskuze o politické situaci v ČR nebo organizace dobročinných projektů jsou věci, za které jsem těmto předmětům velmi vděčná.

Bigy nedbá jen na vzdělání svých studentů, ale i na duchovní stránku jejich života. Funkce školního spirituála se jistě neobjevuje na každé škole, u nás se však jedná o naprostou samozřejmost. Také kostel sv. Rodiny, který k naší škole neodmyslitelně patří, je pro Bigy lidí výjimečným místem. Pokud přemýšlíte, k čemu se studentský kostel využívá, velmi ráda vám to objasním. Kromě divadelních akcí a občasných přednášek se místo také využívá k účelu, ke kterému bylo původně určeno. Jednou ročně se zde za každou třídu gymnázia slouží mše, po které následuje společná snídáně na faře vedle katedrály sv. Mikuláše. Mše pro celou školu se odehrává čtyřikrát za rok. Možná to může být překvapivá informace, ale na nepovinných mších, prováděných školním pěveckým sborem, je pravidelně hojná účast všech studentů.

Celkově je atmosféra na Bigy velmi přátelská. Škola se svojí činností snaží podporovat jak týmového ducha, tak osobnostní rozvoj jednotlivců. K tomu slouží celoškolské sportovní turnaje nebo seberozvojové kurzy pro prváky.

Osmiletý cyklus Biskupského gymnázia J.N. Neumanna, jak jste se právě dozvěděli, rozhodně stojí za to. A určitě vám toho do budoucího života dá hodně. Mimoto vám vaše psychické zdraví a spánkový režim jistě poděkují. :)

text: Elishka Kazem Tabrizi, Linda Janoutová, foto: Elishka Kazem Tabrizi

Bio urny aneb Zasadte si své blízké

Kolik lidí kdy žilo na zemi? Přibližně 107 miliard. Podle těchto výpočtů připadá na každého dnes živého člověka přibližně patnáct mrtvých. Co kdyby to ale znamenalo patnáct stromů?

Pohřeb je nedílnou součástí našeho života. Každý umírá. V dnešní době je mnoho způsobů a možností, jak takový pohřeb může vypadat. Urny už se prodávají i na internetu a v možnostech se meze nekladou – kovové, dřevěné, keramické, se jménem i bez, se vzorem či barevně... A pak tu jsou takzvané bio urny.

Bio urna je nejen volbou poetickou, ale i ekologickou – zakope se do země, kde se zcela rozpadne. Během tohoto rozkladu vyrůstá duše. Nebo semínko. Jde o to, čemu chcete věřit. Pověstí jsou urny vyrobeny ze zcela přírodních materiálů, obvykle například z písku, malého množství mořské soli a rostlinných extraktů. Do takové bio urny se vkládá popel zesnulého spolu se substrátem a semínkem rostliny či stromu – stromy jsou častější, protože přece jen vydrží déle než taková dvouletka

petržel. Keltové si nakonec podle stromů zorientovali celý horoskop. Otázka, čím chci být, až vyrostu, může být tedy také jedním z kritérií výběru. Dub? Buk? Habr? (A tady doopravdy nezáleží na tom, jak kdo vypadá, ale co je uvnitř.)

Bio urna se může zdát jako dokonalá volba. Ale není to jen tak. Strom totiž nemůžete zasadit, jak se vám zlíbí, a semínko stromu s popelem zesnulého to ještě komplikuje. (A urnu nakonec nemůžete vydávat za květináč.) Na zasažení těchto uren jsou podle zákona zvláštní povolení, která vydává vlastník pozemku, v případě veřejných míst je to potom třeba obecní či městský úřad.

Důležité je, že bychom mohli dojít ke změně – místo kamenných náhrobků bychom sázeli aleje. V Praze je například známý Les vzpomínek, kde se bio urny běžně používají. A kdo ví – třeba by koruny stromů začaly mluvit. Anebo bychom je konečně začali poslouchat.

text: Barbora Nosálová,
foto: lesvzpominek.cz

Lucie Procházková - pastel

POSLEDNÍ SLOVO

Expediio Romania

Začátkem února vyrazila naše skupina čtyř studentů, jednoho učitele a pana ředitele díky programu Erasmus na cestu za poznáním do Rumunska. Cestu jsme zahájili symbolicky před naší školou, kde nás nabral mikrobus, a pokračovali letadlem z Vídně do Bukurešti, vybavení všemi nutnými certifikáty o proočkování a bezinfekčnosti, stejně jako vstupními formuláři do Rumunska a České republiky. Let vysoko nad mraky bych přirovnal k rychlé jízdě vlakem přes dokonale rovné koleje a nebýt větru při přistání, ani bychom si nevšimli, že je cesta u konce. Já osobně se ještě před letem psychicky zocelil sledováním několika dílů seriálu Letecké katastrofy, proto mě nic nemohlo zaskočit. Na letišti čekal další mikrobus, který nás odvezl do Konstanty, kde byl již připraven vlastní program.

Asi nemá smysl popisovat jednotlivé aktivity, ale spíše celkové dojmy a postřehy. Za prvé – kolik umíš jazyků, tolikrát jsi člověkem. Moje představa, že s němčinou jsem za vodou, protože Rumuni určitě umí jazyk Goethův a Schillerův, se ukázala jako naprosto scestná, čímž nechci nikoho odrazovat od studia němčiny. Rumuni totiž mluví rumunsky a k tomu anglicky. Tertium non datur, jinými slovy: Třetí mož-

nost není dána. To byla první rána, protože jsem si myslel, že alespoň základní konverzaci s místními obyvateli zvládnu v němčině. Také ruština mi nebyla příliš platná, neboť se všichni tvářili, že vůbec neví, že nějaký takový jazyk existuje. A tak jsem se stal hříčkou v rukou překladatelů, tedy pana ředitele a studentů. Osm let studia ruštiny i čtyři roky němčiny, zápočty ze slovenštiny a staroslovenštiny mi byly k ničemu. Problém nastal i s tím, že jsem chtěl studentům z dobrovolné latiny dát k překladu latinské nápisy ve městě. Jenomže Konstanta, jinak antická Tomida, vznikla v době řecké kolonizace, proto o řecké nápisy nouze nebyla, jenom ty latinské dlouho chyběly. Po dlouhém pátrání jsme nakonec několik nápisů našli a poté na hodině latiny i přeložili.

S úsměvem jde všechno lépe. Nejde. Možná vlivem chladného počasí nebo coronavirové epidemie místní zachvátla vlna špatné nálady. Tolik neochotných a nepříjemně se tvářících lidí jsem dlouho neviděl a snad už nikdy nevidím. Nepomohl ani přirozený šarm (tady ve vsi skromnosti nepišu o sobě), ani návštěva míst, kde se lidé setkávají a spolu hovoří, tedy restaurací a kaváren. Ale zjistit, co bylo příčinou nedobré nálady řady místních, se nám nepodařilo, protože jsme v Konstantě a Bukurešti strávili pouhých šest dní.

Někdo rád holky, jiný zase vdolky. My jsme se sešli nadšením vdolkaři a Rumunsko naše naděje na zajímavé kulinařské zážitky rozhodně nezklamalo. Balkánská kuchyně je pestrá a výborná. Horší bylo, když jsme nadšeně vtrhli do prvního Lidlu, Kauflandu či Albertu, už si nejsem jistý názvem, a hledali něco typicky rumunského na ochutnávku kolegům a rodinám. Čokolády Milka, Lindor či Toblerone jsou výborné, ale ne místní, stejně jako káva

Segafredo, žvýkačky Orbit a další. Globalizace ukázala svou odvrácenou tvář.

Dvakrát měř, jednou řež. Při přípravě a balení kufru jsem podcenil dvě věci. Občanský průkaz a brýle. Větší adrenalinový zážitek než ostrý start z letiště přinesla kontrola platnosti cestovních dokladů, která nekompromisně odhalila, že moje občanka odejde do věčných lovišť den před odletem, jinými slovy ve čtvrtek propadne její platnost. Tento problém našťastí vyřešila návštěva české ambasády, kde mi velmi ochotná paní úřednice vystavila cestovní průkaz. Té předcházela návštěva prodejny Fuji, kde mi naopak ne dobře naladěná paní prodavačka udělala pár fotografií, nutných pro vystavení průkazu. No a brýle mi chyběly při přišívání knoflíku u pyžama. Nikdy bych neřekl, že může dojít k zajímavému optickému jevu, když v jedné ruce držíte jednu nit, ale ve druhé se vám jehla rozdělí na dvě a vy se musíte třet do malého ucha té správné jehly. Za čtvrt hodiny se mi podařilo po asi sto padesáti osmi pokusech nit navléknout, a pak s vědomím, že když jsem zvládl maturitu z němčiny, určitě zvládnu přišít knoflík u pyžama. Zvládl, ale druhý jsem raději zanechal profesionálům doma. Nakonec, i tu maturitu z němčiny jsem dělal jenom jednou.

Všude dobře doma nejlíp. Rumunsko je krásné, dalo by se o něm napsat ještě mnohé, ale doma je doma.

Ta dnešní mládež, to za našich časů... naprosto nemožu potvrdit. Kája, Markéta, Filip a Víta z tercie byli skvělí a já pevně doufám, že i oni snad něco podobného mohou říci o nás.

Vivere peregrinari est! Žít znamená cestovat, proto se těším na další výpravy za poznáním!!!

text: Kamil Dřevíkovský,
foto: Vedneměsíčník

ZAPOJ SE!

Náš tým je po celý rok otevřen všem pisálkům, básníkům, kreativcům,

jednoduše každému, kdo se nebojí odpoutat své básnické střevo ze řetězu! Že jsi nic podobného nikdy nezkusil? Jsi začátečník? To byl kdysi každý z nás. Proto dobře víme, že začátky jsou nejtěžší a s radostí tě jimi provedeme. Stačí nám jen napsat na náš FB nebo email redakce@vednemesisnik.cz.

A nebo nejlépe **přijď na jednu z našich schůzek**, o kterých se včas dozvíš na našem facebooku.

Vedneměsíčník vychází za podpory:

měsíc ve dne
literární kavárna

České Budějovice

Šéfredaktoři:

Simon Rybář,
Lucie Procházková, Kristýna Janů

Redaktoři:

Kristýna Hušková, Anna Janáková,
Kristýna Janů, Anna Pražáková,
Magda Ryjáčková, Magdaléna Budínová,
Veronika Podlahová, Valentýna Ševčíková,
Anna Peclová, Zuzana Pučejdlová,
Patricie Horová, Veronika Matlová,
Laura Matušková, Barbora Nosálová,
Lucie Procházková, Eliska Kazem Tabrizi,
Linda Janoutová

Poradci:

Martina Mašková, Martin Volný,
Lukáš Hypša, Daniel Jež,
Petr Kuthan